

Opinia na temat zgodności

„Raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla przedsięwzięcia: ‘Budowa Zakładu Unieszkodliwiania Odpadów Komunalnych w Białymstoku’” z przepisami o ochronie środowiska

- I.** Przedmiotem analizy jest „Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla przedsięwzięcia: ‘Budowa Zakładu Unieszkodliwiania Odpadów Komunalnych w Białymstoku’”, dalej zwany „raportem”. Wykonawcą dokumentu jest konsorcjum dwóch firm: Socotec oraz Przedsiębiorstwo Usługowe „Południe II” Sp. z o.o. z Krakowa. Zespół autorski składa się z 8 osób, dokumentacja nie wskazuje która z osób pełniła rolę kierownika bądź koordynatora. Raport jest datowany na wrzesień 2009 r. Część tekstowa raportu, bez dodatkowych załączników, obejmuje 307 stron.
- II.** Celem niniejszej opinii jest wskazanie, czy zawartość raportu jest zgodna z przepisami:
- ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziela społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
 - dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków niektórych publicznych i prywatnych przedsięwzięć dla środowiska,
 - rozporządzenia 1083/2006 WE ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności,
 - Wytycznych Ministra Rozwoju Regionalnego w zakresie postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięć współfinansowanych z krajowych lub regionalnych programów operacyjnych.

Poza zakresem opinii jest ocena techniczna zaproponowanych w raporcie rozwiązań technicznych i technologicznych. Istotą opinii jest wskazanie, czy raport, jako dokument którego ramy wyznaczają przepisy prawa polskiego i wspólnotowego, może stanowić podstawę do wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych.

III. Raport został opracowany na potrzeby postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych.

IV. Niniejszą opinię sformułowano na podstawie analizy elektronicznej wersji raportu, umieszczonej w internecie pod adresami:

- <http://www.bip.bialystok.pl/?event=informacja&id=25674>
- <http://www.bip.bialystok.pl/?event=informacja&id=25675>
- <http://www.czystaenergia.bialystok.pl/obwieszczenie>

V. Ocena raportu:

Tytuły poszczególnych rozdziałów raportu wskazują, że dokument formalnie zawiera wszystkie wymagane prawem elementy. Analiza jego treści prowadzi jednak do wniosku, że raport zawiera istotne uchybienia natury merytorycznej. Opinię tę potwierdzają następujące argumenty:

1. Raport w żadnym miejscu nie odnosi się do ustaleń wynikających ze strategicznych ocen oddziaływania na środowisko dla dokumentów, z których wynika zasadność budowy spalarni odpadów. Należy jednak wspomnieć, że realizacja przedsięwzięcia wynika przede wszystkim z planu gospodarki odpadami dla miasta Białystok, dla którego w latach 2008 – 2009 r. przeprowadzono strategiczną ocenę oddziaływania na środowisko. Elementem procedury była prognoza oddziaływania na środowisko. Jej szczegółowa analiza wykracza poza zakres niniejszej opinii, niemniej ogólnie można wskazać, że prognoza oddziaływania na środowisko dla białostockiego planu gospodarki odpadami zawiera rażąco lakoniczne zapisy oraz nie dokonuje faktycznej analizy racjonalnych wariantów rozwoju systemu gospodarki odpadami, zestawiając ze sobą jedynie składowanie i spalanie odpadów. Tym samym można uznać, iż na tym strategicznym etapie nie zapewniono właściwej podstawy merytorycznej do podjęcia strategicznej decyzji o rozwoju systemu gospodarki odpadami w Białymstoku.

2. Opis przedsięwzięcia na pozór wydaje się być szeroki i kompleksowy, jednak można odnieść wrażenie, że niedostatki informacji technicznych na temat planowanej do wdrożenia technologii i konkretnych rozwiązań technicznych dość często są maskowane poprzez użycie przymiotników typu „nowoczesne”, „bezpieczne”, itp. Brakuje w raporcie opisu elementów, które są niezbędne dla prawidłowego obliczenia emisji zanieczyszczeń do powietrza oraz emisji hałasu – brakuje informacji na temat lokalizacji źródeł emisji do powietrza (komin, silosy, wentylacja hali waloryzacji) bądź emisji hałasu (brak danych o charakterystyce źródeł hałasu, o ich lokalizacji oraz o układzie transportowym wewnątrz Zakładu Unieszkodliwiania Odpadów Komunalnych – ZUOK). Źródłem informacji o charakterystyce emitorów jest bliżej nieokreślone „opracowanie własne” autorów oraz dane ze spalarni funkcjonującej w Warszawie (nie weryfikuje się tych danych ani nie przedstawia prawidłowości ich wyliczenia) – a więc jest to przedmiot szacunków, a nie obliczeń które mogłyby stanowić podstawę do wydania decyzji. Do powyższego należy dodać, że analiza oddziaływania przedsięwzięcia pod względem aerosanitarnym nie uwzględnia takich źródeł emisji jak emisja z placu dojrzewania żużla – co jest bardzo istotnym zagadnieniem chociażby z uwagi na ryzyko wywiewania pyłów, w których mogą występować substancje niebezpieczne (zwłaszcza związki metali ciężkich).
3. Raport omawia jedynie budowę Zakładu Unieszkodliwiania Odpadów Komunalnych, w skład którego wchodzi: instalacja termicznego przekształcania, instalacja waloryzacji żużla, instalacja zestalania popiołów, podłączenie instalacji do miejskich sieci. Jednak z treści raportu pośrednio wynika, że instalacjami powiązanymi, których nie ocenia się w raporcie, mogą być także inne elementy systemu gospodarki odpadami: sortownia odpadów opakowaniowych, kruszarka odpadów budowlanych, demontaż odpadów wielkogabarytowych. W raporcie nie wykazano konkretnie czy te instalacje będą docelowo wchodziły w zakres przedsięwzięcia – choć z opisu wariantów na str. 101 wynika, że tak będzie. Instalacje te jednak nie zostały poddane analizie oddziaływania na środowisko, co stanowi istotne uchybienie obowiązkowej zawartości raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.
4. W raporcie nieodpowiednio przedstawiono charakterystykę procesów technologicznych. Brakuje w nim takich danych jak np. ilość powstających zanieczyszczeń gazowych i odpadów poprocesowych (popiołu, żużlu, itp.) z 1 Mg odpadów poddawanych procesowi spalania. Pod względem ekonomicznym wskazane byłoby podać ile będzie powstawać energii elektrycznej z 1 Mg reszty odpadowej i

jaki będzie koszt wytworzenia energii (wskazane jest, by bilanse masowe oraz ekonomiczne były kryteriami, według których porównuje się warianty technologiczne – jednak w omawianym raporcie zastosowano inne kryteria). Brakuje także bilansu masowego dla procesu waloryzacji żużli. Tu dochodzi jeszcze kwestia samego magazynowania żużla: raport nie dostarcza informacji na temat pojemności placu przyjęcia i dojrzewania żużla ani o składzie ścieków które będą powstawać w wyniku waloryzacji żużli (jest tylko mowa o tym, że ścieki z odwadniania placu będą kierowane do zbiornika bezodpływowego, a stamtąd do procesu gaszenia żużli). Nie ma także danych na temat charakterystyki żużla, zwłaszcza zawartości w nim metali ciężkich i innych substancji niebezpiecznych, a także badań dotyczących wymywalności zawartych w nim zanieczyszczeń. Autorzy jedynie lakonicznie stwierdzają że wystąpi proces hydratacji polegający na przyłączaniu wody do związków chemicznych zawartych w ziarnach żużla, co powinno poprawić jego odporność na wymywanie metali ciężkich (nie wspomina się o innych substancjach niebezpiecznych) a w konsekwencji – pozwolić na pełne przemysłowe wykorzystanie. Nie przedstawia się dowodów na potwierdzenie stawianej tezy.

W procesie spalania odpadów metale ciężkie często przechodzą w formy mobilne (chlorki i siarczany), które mogą być łatwo wypłukiwane z żużli poprocesowych. W praktyce może się zatem okazać, że zawartość związków metali ciężkich w żużlach dyskwalifikuje je do dalszego wykorzystania przemysłowego i jedyną możliwością będzie ich składowanie na składowiskach. Wobec ryzyka wypłukiwania związków metali ciężkich z żużli, pogłębionej analizie wymaga sposób zagospodarowania odcieków – wód opadowych i roztopowych. Raport przewiduje ich wykorzystanie w procesie technologicznym (do mokrego gaszenia żużla). Wyjaśnienia zatem wymaga kwestia wpływu tego procesu na sumaryczną wielkość emisji zanieczyszczeń do powietrza oraz kumulowania się związków metali ciężkich w procesie obiegu wody przemysłowej i obiegu żużla. Jak wspomniano wcześniej, istotna jest także analiza aerosanitarna związana ze składowaniem żużli na przestrzeni otwartej (migracja pyłów, zawartość metali ciężkich w pyłach).

5. Część z przedstawione na str. 49 i 240 propozycji wykorzystania żużla po waloryzacji jest w Polsce zabroniona. Odpady tego typu nie są wymienione w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 21 marca 2006 r. w sprawie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów poza instalacjami i urządzeniami – Dz. U. Nr 49, poz. 356. Nie ma ich także na liście rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 19 grudnia

2008 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie listy rodzajów odpadów, które posiadacz odpadów może przekazywać osobom fizycznym lub jednostkom organizacyjnym niebędącym przedsiębiorcami, oraz dopuszczalnych metod ich odzysku (Dz. U. Nr 235, poz.1614). Oznacza to w praktyce między innymi to, że odpadów tego typu nie można wykorzystywać m.in. do budowy wałów, nasypów kolejowych i drogowych, formowania czasz składowisk odpadów, podbudów dróg i autostrad, wypełniania terenów niekorzystnie przekształconych, do utwardzania powierzchni terenów, w podziemnych technikach górniczych.

6. Kolejnym istotnym zagadnieniem zagospodarowania odpadów poprocesowych jest zestalanie i chemiczna stabilizacja odpadów stałych z oczyszczania gazów odlotowych oraz popiołów lotnych i pyłów z kotłów, zawierających substancje niebezpieczne. Odpady te są zaklasyfikowane jako odpady niebezpieczne. Autorzy wskazują, że w wyniku ich zmieszania z wodą, cementem i substancją stabilizującą dojdzie do przeistoczenia w odpad, który nie będzie już zaklasyfikowany jako odpad niebezpieczny i będzie mógł być kierowany na składowisko odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne. Proces ten wydaje się być pożądanym działaniem dla wnioskowanego wariantu realizacji przedsięwzięcia, niemniej należałoby go chociaż ogólnie przeanalizować pod kątem oddziaływania na środowisko, czego nie dokonano w raporcie. Nie przedstawia się tu bowiem danych i dowodów uszczegółwiających bądź udowadniających twierdzenia autorów (na temat utraty właściwości odpadu niebezpiecznego), wobec czego, kierując się wspólnotową zasadą przezorności, należy je uznać za nieprawidłowe. Nie wskazuje się też innych niż składowanie możliwości zagospodarowania zestalonego odpadu, co wydaje się być niezgodne z hierarchią postępowania z odpadami – należy bowiem podjąć próbę analizy innych niż składowanie sposobów zagospodarowania przedmiotowego odpadu.
7. W celu prawidłowego przedstawienia gospodarki odpadami poprocesowymi w postaci żużli oraz zestalonych pyłów i popiołów (co do których autorzy deklarują iż nie są to odpady niebezpieczne, nie podając przy tym ich charakterystyki) koniecznym jest odniesienie się autorów raportu do treści trzech rozporządzeń istotnych z punktu widzenia zagospodarowania przedmiotowych odpadów:
 - rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 13 maja 2004 r. w sprawie warunków, w których uznaje się, że odpady nie są niebezpieczne (Dz. U. Nr 128, poz. 1347),

- rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 7 września 2005 r. w sprawie kryteriów oraz procedur dopuszczania odpadów do składowania na składowisku odpadów danego typu (Dz. U. Nr 186, poz. 1553, z późn.zm.),
- rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 2007 r. w sprawie wymagań dotyczących zawartości naturalnych izotopów promieniotwórczych potasu K-40, radu Ra-226 i toru Th-228 w surowcach i materiałach stosowanych w budynkach przeznaczonych na pobyt ludzi i inwentarza żywego, a także w odpadach przemysłowych stosowanych w budownictwie, oraz kontroli zawartości tych izotopów (Dz. U. Nr 4, poz. 29).

Raport nie odnosi się do powyższych rozporządzeń, co należy uznać za poważne uchybienie z uwagi na wagę zagadnienia odpadów poprocesowych.

- 8.** Raport obszernie opisuje sposoby oczyszczania spalin, jednak nie przedstawia informacji dotyczącej żywotności filtrów i ich skuteczności. Krajowe doświadczenia ze spalarniami odpadów medycznych wskazują na to, że utrzymanie instalacji oczyszczania spalin jest czynnikiem krytycznym, z którym wyjątkowo często nie radzą sobie operatorzy spalarni (głównie ze względu na bardzo wysokie koszty), co zostało potwierdzone m.in. w cyklu kontrolnym Najwyższej Izby Kontroli, którego wyniki przedstawiono w 2008 r.

(http://bip.nik.gov.pl/pl/bip/wyniki_kontroli_wstep/inform2008/2007009).

Należałoby zatem oczekiwać, że autorzy odniosą się do tego zagadnienia poprzez uszczegółowienie w zakresie technicznym i ekonomicznym.

- 9.** Koniecznym jest także zaznaczenie, że wśród odpadów przewidzianych do wytwarzania autorzy raportu nie przewidzieli filtrów z oczyszczania spalin, nie przedstawili także informacji na temat sposobu ich zagospodarowania.
- 10.** W przeciwieństwie do szeroko przedstawionych wariantów lokalizacyjnych, analiza wariantów technicznych i technologicznych systemu zagospodarowania odpadów ma charakter prowizoryczny. Wprawdzie zestawiono ze sobą cztery podstawowe warianty technologiczne, niemniej z analizy ich charakterystyki widać, że warianty dobrano w taki sposób, by wykazać wyższość wariantu wnioskodawcy (spalarni) nad innymi opcjami. Pominięto na przykład możliwość równoczesnej fermentacji odpadów z wytwarzaniem paliw alternatywnych i wykorzystaniem frakcji pozostałej po

fermentacji, a uwzględnienie tej metody znacząco wpłynęłoby na obraz porównania wariantów między sobą.

Analizując kryteria, jakie zastosowano do porównania wariantów, można odnieść wrażenie że były one dobierane stroniczo. Poprzez subiektywny dobór metod statystycznych dokonano takiej oceny, której wynik wskazuje na bardzo duże różnice pomiędzy wariantami, które z góry dyskwalifikują część z nich. Szczególnie razi podanie nieprawdziwej informacji mówiącej o tym, że systemy oparte na technologiach mechaniczno – biologicznego przetwarzania odpadów dla aglomeracji powyżej 300 tys. mieszkańców są rzekomo niezgodne z Krajowym Planem Gospodarki Odpadami.

Zastrzeżenia budzi pominięcie istotnych kryteriów porównywania wariantów. Brakuje np. porównania wariantów pod kątem: globalnej emisji gazów cieplarnianych, globalnej gospodarki energetycznej, kosztów eksploatacyjnych czy analizy cyklu życia. Kryteria te są obecnie kluczowymi dla podejmowania racjonalnych decyzji o wyborze systemu gospodarki odpadami. Należałoby się tu odnieść do wyników miarodajnych projektów analitycznych przeprowadzonych w zachodniej Europie. Należy tu wskazać chociażby na następujące projekty:

- „Greenhouse Gas Balances of Waste Management Scenarios” (2008) – projekt porównujący 24 modele systemów zagospodarowania odpadów komunalnych pod kątem emisji gazów cieplarnianych
(<http://www.london.gov.uk/mayor/environment/waste/docs/greenhousegas/greenhousegasbalances.pdf>)
- “Costs of energy from waste technologies” (2008) – projekt porównujący koszty eksploatacyjne związane z energetycznym wykorzystaniem odpadów
(<http://www.london.gov.uk/mayor/environment/waste/docs/efwtechnologiesreport.pdf>)
- „Waste Management Options and Climate Change” (2001) – dokument Komisji Europejskiej porównujący technologie zagospodarowania odpadów pod kątem zmian klimatycznych
(http://ec.europa.eu/environment/waste/studies/pdf/climate_change.pdf)
- “The Use of Life Cycle Assessment Tools for the Development of Integrated Waste Management Strategies for Cities and Regions with Rapid

Growing Economies” (2005) – projekt porównujący systemy gospodarki odpadami komunalnymi pod kątem analizy cyklu życia LCA

(<http://www.iwar.bauing.tu-darmstadt.de/abft/Lcaiwm/main.htm>)

Z analizy ww. dokumentów dość często wynikają kluczowe dane na temat racjonalności podejmowania decyzji o budowie obiektów gospodarki odpadami. W interesie wnioskodawcy, a przede wszystkim w interesie publicznym leży podjęcie właściwej decyzji w oparciu na sprawdzone modele wykorzystywane w krajach o wyższym stopniu rozwoju technologicznego.

Brak właściwej oceny wariantów alternatywnych jest potęgowany tym, że nie można mówić o rzeczywistej, obiektywnej analizie wariantowej, jeżeli przedsięwzięcie ma być realizowane w formule tzw. „żółtego” FIDIC’a („zaprojektuj i buduj”), która polega na tym, że inwestor dokonał uprzednio wyboru zadania, a wykonawcy pozostawia jedynie określenie zakresu prac i sposobu ich realizacji. W tej sytuacji można rozpatrywać jedynie warianty lokalizacyjne czy inne dotyczące metody termicznego przekształcenia odpadów, ale nie można już dokonać strategicznego wyboru pomiędzy spalaniem a innymi metodami zagospodarowania odpadów.

11. Dokument nie uwzględnia strategicznych wymagań ochrony powietrza atmosferycznego. Wskazać tu trzeba przede wszystkim na brak odniesienia do programu ochrony powietrza dla aglomeracji białostockiej oraz wymagania dyrektywy CAFE (Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy), które dotyczą istotnych kwestii związanych z zawartością pyłu i wybranych zanieczyszczeń gazowych w powietrzu atmosferycznym. Dokument nie odnosi się także do mapy akustycznej dla aglomeracji białostockiej.
12. W raporcie porównano planowane przedsięwzięcie z wytycznymi najlepszej dostępnej techniki dla instalacji spalania odpadów. Analiza ta jest jednak zdecydowanie niewystarczająca. W celu dokonania właściwej oceny oddziaływania na środowisko, koniecznym jest także odniesienie się do wymagań najlepszej dostępnej techniki dla emisji pochodzącej z magazynowania, dla ogólnych zasad monitoringu oraz dla przemysłowych systemów chłodzenia. Wymaganie te zostały przedstawione w formie wytycznych (BREF's) opublikowanych przez europejskie biuro dyrektywy IPPC w Sewilli.

13. Raport nie przedstawia analizy możliwych sytuacji awaryjnych, w tym także nie odnosi się do zagadnienia poważnych awarii. Autorzy raportu wskazują, że spalarnia nie kwalifikuje się do uznania jej za zakład zwiększonego ryzyka wystąpienia poważnej awarii (ze względu na brak stosowania substancji niebezpiecznych w określonych prawem ilościach). Brak tej kwalifikacji wynika poniekąd z tego, że według autorów na terenie zakładu nie będzie wykorzystywany amoniak. Jednak do oczyszczania spalin będzie wykorzystywany mocznik lub woda amoniakalna - droższe zamienniki amoniaku, których stosowanie także niesie za sobą pewne zagrożenie procesowe. Mocznik w rozkładzie termicznym przeistacza się najpierw w CO₂ i NH₃, a dopiero potem następuje rozbicie amoniaku poprzez redukcję tlenków azotu w komorze spalania. Wskazany jest opisanie, czy powstawanie amoniaku, nawet chwilowe, niesie za sobą zagrożenie czy też nie.

Bez względu na powyższe – kwalifikacja spalarni do określonej prawem grupy nie oznacza, że na jej terenie nie może dojść do poważnej awarii. Otóż może do niej dojść zarówno w związku ze stosowaniem substancji chemicznych, jak i w związku z samozapłonem odpadów zgromadzonych w budynku fos, który będzie powodował niekontrolowaną emisję zanieczyszczeń do powietrza i kanalizacji. W raporcie nie dokonano próby oceny skuteczności działań przeciwpożarowych – przede wszystkim nie wskazuje się, czy ich istnienie wyeliminuje ryzyko poważnej awarii. Brakuje także oceny oddziaływania skutków poważnej awarii na środowisko (głównie w związku z awaryjnym rozprzestrzenianiem zanieczyszczeń gazowych i pyłowych).

14. Raport nie dokonuje oceny funkcjonowania przedsięwzięcia na dobra materialne inne niż zabytki i krajobraz kulturowy. Powinien on dać odpowiedź na to, jak istnienie spalarni wpłynie na wartość nieruchomości znajdujących się w sąsiedztwie.

15. W aspekcie powyższego należy dodać, że katalog działań minimalizujących negatywne oddziaływanie na środowisko jest niekompletny. Biorąc pod uwagę zasadę przezorności, zasadnym wydaje się być co najmniej zaproponowanie dodatkowych działań mających na celu ochronę środowiska, w tym m.in. dodatkowe nasadzenia rodzimych drzew i krzewów (w tym – zimozielonych) w pobliżu terenów mieszkalnych oraz działania związane z ograniczeniem ryzyka oddziaływań związanych z wytwarzaniem odpadów poprocesowych oraz sposobem ich zagospodarowania.

16. Analiza możliwych konfliktów społecznych wydaje się mieć prowizoryczny charakter. Nie odnosi się ona do udziału organizacji ekologicznych, a ewentualne

protesty osób fizycznych rozpatruje wyłącznie w kontekście lokalizacji spalarni. Tym samym pomija to, że przedmiotem dyskusji społecznej może być kwestia wyboru technologii zagospodarowania odpadów.

17. Autorzy raportu wskazują, że dla zakładów termicznego przekształcania odpadów ustawodawca nie przewidział możliwości utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania. Zgodnie z ustawą z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. nr 25, poz.150, z późn.zm.), obszary takie wyznacza się wokół oczyszczalni ścieków, składowiska odpadów komunalnych, kompostowni, trasy komunikacyjnej, lotniska, linii i stacji elektroenergetycznej oraz instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej i radiolokacyjnej wtedy, gdy nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza ich terenem. Istotnie, ustawodawca pominął tutaj m.in. spalarnie odpadów, niemniej podobną formą obszarową jest strefa przemysłowa, która ma charakter prawny bardzo podobny do obszary ograniczonego użytkowania. Ze względu na specyfikę spalarni oraz jej lokalizację, od autorów opracowania należałoby oczekiwać ustaleń w zakresie zasadności ustanowienia strefy przemysłowej.

18. W przypadku wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych zezwalającej na realizację przedsięwzięcia, zasadnym jest stwierdzenie obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko. Autorzy raportu nie zajmują stanowiska wobec potrzeby ponownej OOS, jednak procedura ta wydaje się być konieczna wobec tego, że raport wskazuje (np. w analizie akustycznej) na brak dokładnej wiedzy na temat źródeł hałasu. Ocena emisji hałasu została dokonana na podstawie założeń i analogii do innych spalarni, a nie na podstawie projektu budowlanego. Biorąc pod uwagę chociażby to, że w przypadku lokalizacji przy ul. Andersa izofona standardów akustycznych dla pory nocnej przebiega w bardzo małej odległości od Osiedla Pietrasze, ponowna ocena oddziaływania na środowisko jest niezbędna.

VI. W świetle powyższego należy uznać, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko nie jest zgodny z wymaganiami przepisów o ochronie środowiska, o których mowa w pkt. II niniejszej opinii, a w szczególności:

- nie jest zgodny z załącznikiem IV dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków niektórych publicznych i prywatnych przedsięwzięć dla środowiska,

- nie jest zgodny z art. 66 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziela społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- nie jest zgodny z art. 9 ust.2 rozporządzenia 1083/2006 WE ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności,
- nie jest zgodny z pkt. 154.1) Wytycznych Ministra Rozwoju Regionalnego w zakresie postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięć współfinansowanych z krajowych lub regionalnych programów operacyjnych.

W związku z powyższym, nie stanowi on rzetelnej podstawy do wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych, gdyż byłoby to sprzeczne z przepisami prawa o postępowaniu administracyjnym oraz przepisami o ochronie środowiska. Raport nie jest solidnym, wyczerpującym materiałem dowodowym, na którym mógłby się oprzeć organ administracji publicznej chcąc wypełnić przesłanki art. 7 i 77 Kodeksu postępowania administracyjnego. Należy mieć także świadomość, że funkcjonowanie instalacji według opisu zawartego w raporcie będzie nieść ryzyko popełnienia czynów prawnie zabronionych (np. wykorzystanie żużli do podbudowy dróg i autostrad), co mogłoby stanowić podstawę do unieważnienia wydanych decyzji administracyjnych. W aspekcie potencjalnego finansowania inwestycji ze źródeł finansowych Unii Europejskiej – należy wskazać, że raport będący przedmiotem opinii wpisuje się w negatywny trend przedstawiony w „Sprawozdaniu Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno – Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie stosowanie i skuteczności dyrektywy OOŚ (dyrektywa 85/337EWG zmieniona dyrektywami 97/11/WE i 2003/35/WE)” (KOM(2009)378, wersja ostateczna, Bruksela 23.07.2009). Wskazuje on m.in. na problemy ze złą jakością dokumentacji w ramach procedur OOŚ oraz brakiem odpowiednich powiązań ze strategicznymi ocenami oddziaływania na środowisko.

Wobec powyższego, wskazanym wydaje się być uszczegółowienie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz rzetelne rozpatrzenie wariantów systemu gospodarki odpadami komunalnymi w ujęciu strategicznym.

Opinię sporządził:

mgr inż. Krzysztof Okrański, absolwent studiów inżynierii środowiska na Politechnice Wrocławskiej oraz studiów ochrony środowiska na Uniwersytecie Wrocławskim; autor raportów o oddziaływaniu przedsięwzięć na środowisko, prognoz oddziaływania na środowisko, planów gospodarki odpadami oraz dokumentacji z sektora odpadów komunalnych. Trener prowadzący szkolenia w zakresie ocen oddziaływania na środowisko (we współpracy z firmami konsultingowymi, Centrum Koordynacji Projektów Środowiskowych, Ministerstwem Środowiska, Gazetą Prawną, Urzędem Marszałkowskim). Autor publikacji na tematy środowiskowe w prasie branżowej (m.in. Gazeta Prawna, Wspólnota, Prawo i Środowisko, Odpady i Środowisko, Przegląd Komunalny, Aura). W przeszłości - pracownik Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska, Dolnośląskiej Agencji Rozwoju Regionalnego oraz firm konsultingowych specjalizujących się w ocenach oddziaływania na środowisko. Obecnie – ekspert I stopnia w zakresie oceny merytorycznej wniosków aplikujących o wsparcie finansowe z funduszy UE w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Dolnośląskiego, ekspert środowiskowy Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko, ekspert w zespole oceniającym prawidłowość procedur OOŚ dla projektów aplikujących o wsparcie z funduszy UE (projekt realizowany na zlecenie Ministerstwa Rozwoju Regionalnego) oraz koordynator projektu pn. „Edukacja grup zawodowych w zakresie OOŚ w celu minimalizacji wpływu inwestycji liniowych na przyrodę” (Stowarzyszenie Pracownia na rzecz Wszystkich Istot).